№ 16. КИЇВ, СЕРПЕНЬ 1947 р.　　　　РІК ВИДАННЯ VI

ПЕРЕЦЬ

Мал. К. Агніта

ЗАЛИШИЛИСЬ ДРІБНИЦІ...

Гнат Петрович з тресту „Плодоовоч".—Отже, до приймання урожаю овочів ми в основному готові: лозунги й плакати написані, оркестр запросили, ситро й пиво для буфету завезли, залишились дрібниці—відремонтувати овочесховища й підготувати бочкотару...

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

До речі, про телевізори

Американський сенатор, республіканець Уайлі, голова юридичної комісії сенату, переконаний поклонник атомної бомби і атомної війни. Ніхто не вміє так переконливо і красномовно вимагати нових асигнувань на атомне озброєння, як Уайлі.

Але одного разу за обідом місс Уайлиха сказала йому:

— А що, коли атомна бомба впаде на нас з тобою? Або на Капітолій, де ви засідаєте?

Така думка ніколи не приходила в голову сенатору Уайлі, і вона його позбавила сну і спокою. Сорок днів і сорок ночей думав сенатор Уайлі. Думав з таким напруженням, що пар валив стовбом з його голови, як у індійського царя Васішти.

Нарешті придумав.

Виступив Уайлі перед сенатською комісією і сказав:

— Треба розкупчити сенаторів, тому що, як сказала моя Уайлиха, атомна бомба може влучити в Капітолій і зробити там таку хіросіму, що від сенаторів навіть і лисин не залишиться. Що ж тоді буде робити Америка без сенаторів?

— Єдиний вихід — розкупчитися і ніколи гуртом не збиратися. А законодавствувати сенатори будуть на віддалі — кожний з свого таємного сховища. За допомогою телевізорів. Я вношу пропозицію, щоб уряд побудував спеціальну телевізорну сітку, за допомогою якої сенатори могли б влаштовувати засідання, не виходячи з своїх сховищ і кабінетів.

Можна сподіватися, що на екрані перчанського телевізора скоро буде показано засідання розкупченого американського телесенату. Будуть сидіти сенатори перед телевізорами і будуть обмірковувати такі питання:

— Про нові асигнування на атомні бомби і про заборону атомним бомбам падати на сенаторські голови.

Стандартна фантазія

В Празі відбулись міжнародні змагання з французької боротьби. Турецька команда посіла в цих змаганнях третє місце.

Але турецьку газету «Сон поста» не задовольнили такі наслідки.

— Все це підступи слов'янського блоку, — багатозначно скаржилась «Сон поста». — Турецька команда посіла краще місце, але слов'янський блок примусив суддів змагань присудити туркам лише третє місце.

До чого ж нудно брешуть тепер у Стамбулі і в Анкарі! Знаючи про багатства східної фантазії, слід було чекати, що турецький журналіст не пошкодує фарб для опису підступів «слов'янського блоку» і створить шедевр, гідний казок Шахразади.

Що-небудь на такий манір.

«Було це чи не було, а трапилось воно тоді, коли я ще колисав мою прабабуню. І пішли тоді три юних турецьких богатирі на змагання в Прагу. І були вони молоді, як чотирнадцятиденний місяць, і пупки у них були, як айва. Як тільки почались змагання, згребли турецькі богатирі гяурів і так вдушили їх у килим, що віддерти їх від килима не було ніякої можливості. Так вони з килимами і поїхали додому.

Побачив це великий візир по імені «слов'янський блок», опечалився, пішов до каді і сказав:

— Дам я тобі хороший конак і 30 гурій, але ти присуди перше місце переможеним гяурам, а останнє місце туркам. А не присудиш,— посаджу тебе на турецьку мебель — тобто на палю.

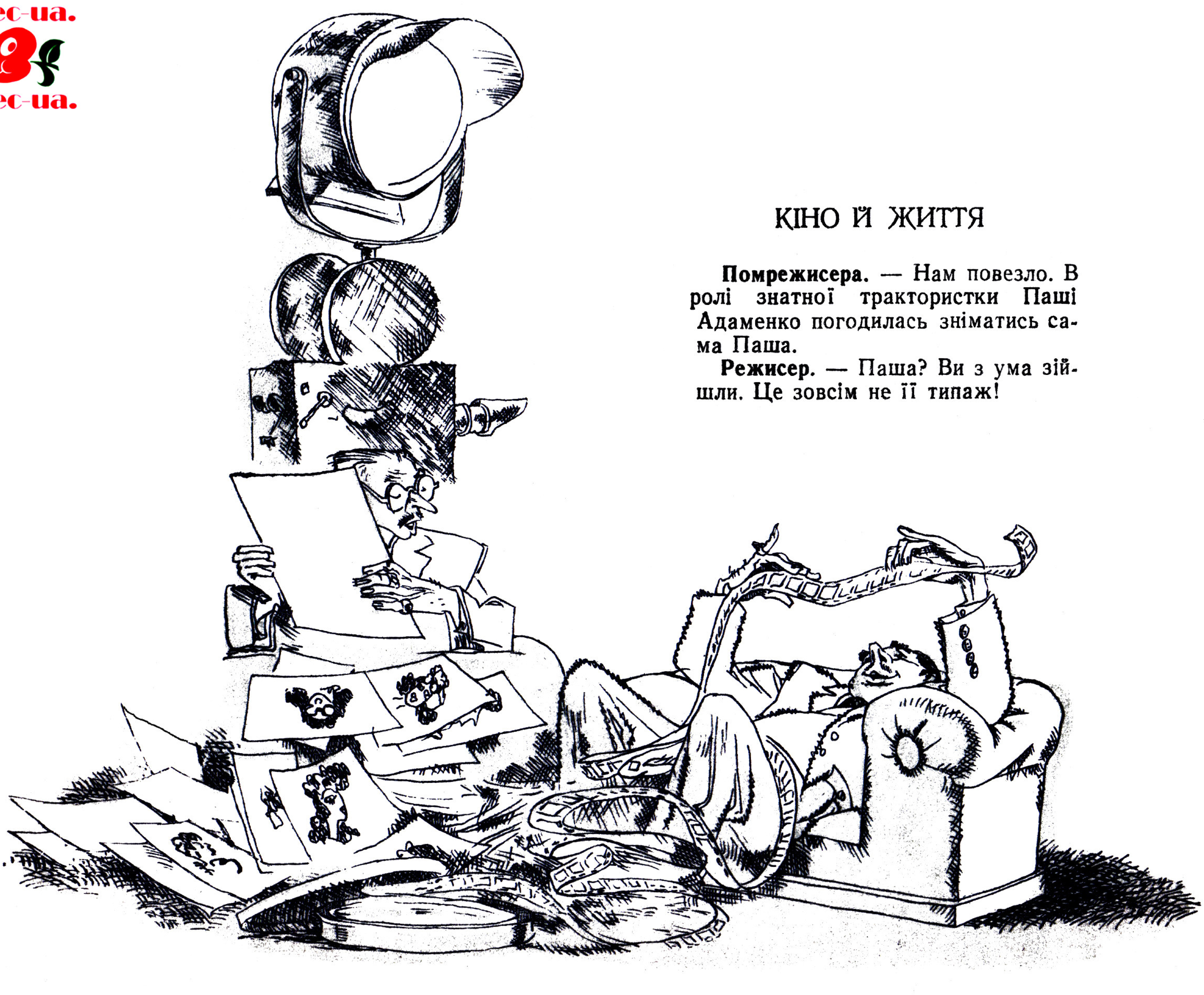
Каді вирішив, що 30 гурій ліпше, ніж турецька мебель, і присудив туркам лише третє місце».

Так могла б «Сон поста» блиснути всіма фарбами східної фантазії, але замість цього вона сфабрикувала нудну й убогу брехню.

Очевидно, внаслідок американської допомоги, в Туреччині стандартизована не лише зброя по американських взірцях, але й газетна брехня. Турецькі газети брешуть тепер по нудних херстівських стандартах.

С. ЕДЖ

Мал. К. Заруби

КІНО Й ЖИТТЯ

Помрежисера. — Нам повезло. В ролі знатної трактористки Паші Адаменко погодилась зніматись сама Паша.

Режисер. — Паша? Ви з ума зійшли. Це зовсім не її типаж!

ВІДПОВІДЬ ПО СУТІ

Мал. К. Агніта

— Чим пояснити, що влітку ваша установа працює, як ніколи, чітко й злагоджено?
— Дуже просто, влітку половина штату — у відпустці.

МАРІЙЧИНЕ ГОРЕ

Ви, мабуть, бачили в газеті Марійчин портрет. Стоїть вона серед поля, хустинкою вив'язана, усміхається, ніби каже вам: погляньте, який урожай визріває на моїй ділянці. Марійка з своїми дівчатами зробила все, щоб тільки радіти. На 800 центнерів заказався у неї урожай!

А тут, на тобі, горе.

Почалося воно з того рокового дня, як газета на перщій сторінці повідомила, що «Золота зірка Героя скоро засяє на грудях ланкової». Голова колгоспу, Іван Федорович, так зрадів з цієї похвали, що коли б тепер не повертався з поля,— неодмінно зайде на її ділянку і висмикне коренів із шість, щоб увечері на виробничій нараді знову сказати ланковим:

— Дивіться, який приклад подає вам Марійка!..

Не встигла вона умовити голову, щоб не робив цієї «проривки», як із сусідніх артілей в один день з'явилося три комісії. Прочитали вони в газеті, що на Марійчиним полі кожен буряк уже півтора кілограма важить і не повірили.— Хочемо,— кажуть, —на фактах переконатися. Ми ж змагаємось!..

І зібралися їхати на поле. А в кожній комісії по сім чоловік! А кожен член комісії мітить хоч два—три «факти» повезти з собою!

Що робити? Порадилась Марійка з дівчатами і знайшла вихід. Запросили гостей у дім. Частували та пригощали їх аж до вечора. А коли засутеніло надворі, і потемніло і в очах гостей, повезла їх ланкова в поле та й вивела... на їхні ж буряки, що ростуть по сусідству.

Смикали вони корені, мацали, сказали, що в них «теж такі самі», і поїхали, заспокоєні.

Та не могла і після цього заспокоїтись Марійка. Майже через день заскакував на її ділянку голова сільради Данило Матвійович.

Приїде і гукає:

— Здраствуйте, мої стахановки, гордість моєї сільради! Спішу в район. Викликають по молокопоставках. І заїхав, щоб узяти взірець наших успіхів. Приємно ж порадувати керівництво району...

Насмикає Данило Матвійович буряків, зв'яже їх у два пучки і їде в район. Один пучок кладе на стіл голові райвиконкому, а другий бере з собою на нараду в питанні молокопоставок і, виступаючи там, гордо потрясає буряками.

— Ось яких успіхів досягла наша сільрада! На сьогоднішній день кожен корінь півтора кілограма тягне!

Скільки не воювала з ним Марійка,— не помагало.

— Ти повинна зрозуміти,— казав Данило Матвійович,— що твої бурячки піддержують марку нашої сільради!

Не менше уваги приділяв Марійчиній ділянці і зав. райфінвідділу, Кузьма Калістратович Дзвоник, що був уповноваженим від райкому в артілі «Нове життя». Двічі на тиждень приїздив він машиною в поле, милувався визріваючим урожаєм. Потім, наказавши дівчатам берегти кожен корінь, запасався свіжими «зразками» буряків і повертався в район. Зважував ті зразки і давав завдання старшому статистикові фінвідділу: підрахувати на арифмометрі, які плоди дали його виїзди на ділянку знатної ланкової (у переводі на центнери, на цукор, на жом)... Ці звеселяючі дані він передавав дівчатам. А одного разу Кузьма Калістратович порадував ланкову такою ідеєю:

— Ось на днях,— каже,— буде районний зліт і я внесу пропозицію, щоб провести екскурсію всіх ланкових району на вашу плантацію!

Марійка аж сполотніла.

— Не пущу! Нікого не пущу! Це ж кожен екскурсант здумає хоч по одному буряку вирвати!... Ой, горе!

— Не хвилюйся. Я це питання ще погоджу,— сказав заврайфінвідділом.

І поїхав.

Та саме в цей час дівчата побачили, що до них спішить польовою стежкою якийсь смуглявий молодий чоловік.

Підійшов, привітався.

— Я фотограф!—каже.—Блиснула у мене, дівчата, думка: давати щодня в газеті крупним планом, на дві колонки, зразки росту буряків на вашій плантації! Ви розумієте, наскільки це оригінально! За ростом ваших буряків слідкуватиме вся область!

Марійка не витримала:

— Дуже оригінально! До осені вирвемо останній буряк, який залишиться, сфотографуємо його крупним планом і на цьому закінчимо копання!... А на завод що я повезу — ваші фотографії на дві колонки? Ідіть собі, чоловіче добрий, і не вигадуйте мені нового клопоту!

Дівчата пішли підживлювати буряки, а фотограф склав свої триноги і подався назад через балку, до станції.

Коли знову приїхав зав. фінвідділу, Марійка його попросила:

— Кузьма Калістратович! Скажіть вашому статистикові, щоб підрахував, скільки я можу втратити врожаю, якщо голова колгоспу буде висмикувати щодня шість коренів, голова сільради — шістнадцять, ви — з десяток на тиждень та комісії, та екскурсії... Дуже інтересно, скільки: і в переводі на центнери, і на цукор, і на жом?..

Після цього Кузьма Калістратович облишив такі експерименти. Видно, налякав його арифмометр.

Та ще більше і зовсім несподівано налякав той арифмометр голову сільради Данила Матвійовича.

Спішив він у район на нараду у питаннях хлібозаготівель. Звичайно, заїхав на Марійчине поле і на цей раз, щоб «порадувати керівництво району», нарвав буряків. Приїхав у район, одну в'язочку поклав на стіл секретареві райкому, а з другою вийшов на трибуну наради:

— Ось яких успіхів домоглась наша сільрада! На сьогоднішній день кожен корінь до двох кілограмів тягне.

— Досить! Далі про це я скажу!—перебив його секретар райкому і продемонстрував перед всією нарадою ті цифри, які дав йому статистик райфінвідділу на просьбу Марійки. А потім став секретар давати такого чосу голові сільради, що той і впрівав, і висихав, і знову рукавом витирався.

Після цього припинилася «проривка» на Марійчиній ділянці.

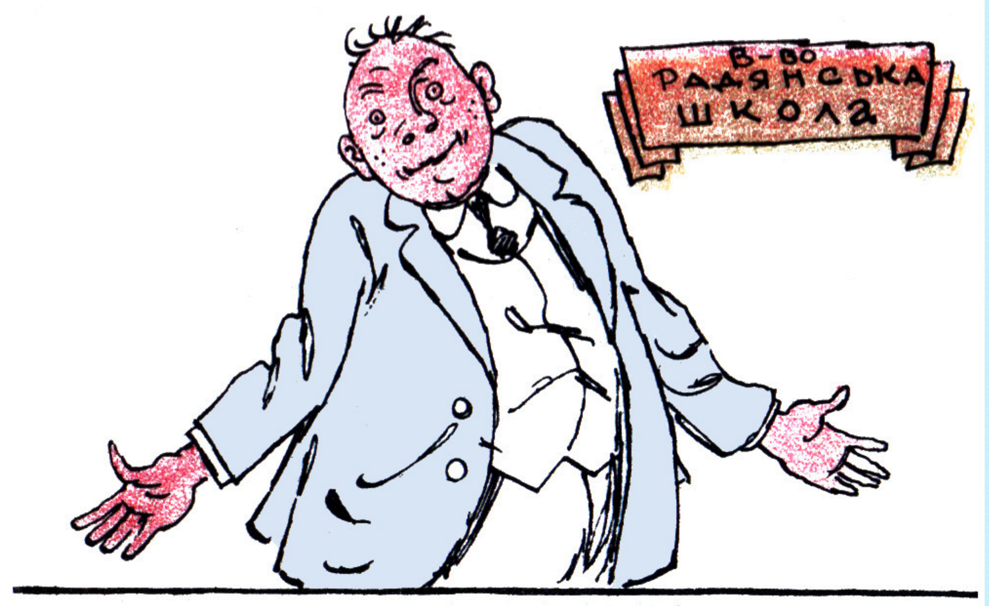
Перестали навідуватись екскурсанти. Перестала журитися Марійка.

Степан ОЛІЙНИК

Перший дзвоник

ЗАДАЧА З ТРЬОМА НЕВІДОМИМИ

Чи забезпечить видавництво «Радянська школа» своєчасний випуск підручників, чи й цього року «порадує» учнів традиційним словонедотриманням?

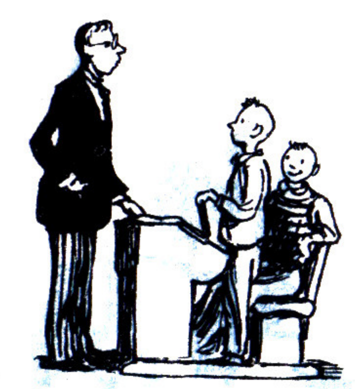
Чи й цього року трест навчальних приладь Міністерства освіти УРСР триматиме школи на «голодному пайку», чи забезпечить їх навчальними приладдями?

Чи провалять паливні організації Ворошиловградської області постачання шкіл вугіллям, якщо врахувати, що в школи завезено лише одну третину потрібного палива.

ПІД ФУТБОЛЬНИМ НАСТРОЕМ

— І чим же закінчилася сутичка Добрині Нікітича із Змієм?
— 3 : 0 на користь Добрині!

ПІСЛЯ УРОКІВ

— А де піонервожаті? дивуються вагоновожаті.

МАМА ВИННА

— Гриценко, ти чому запізнився на уроки?
— Мама проспала.

Київський деревообробний комбінат Міністерства лісової промисловості випускає для шкіл парти дуже поганої якості.

ПАРТАчі

Мал. В. Гливенка

— Для ремонту шкіл він фарб не дав, а от в рапорті на фарби не поскупився.

„Морозиво" на ремонті

Пам'ятаєте казку про одного дурника, який танцював на похоронах і ридав на весіллі? За неперевіреними чутками, цей оригінал улаштувався в Ленінському райхарчоторзі м. Києва. На перших кроках своєї діяльності він у літню спеку закрив на ремонт магазин «Морозиво» на Хрещатику. Тепер цей дотепник чекає січневих морозів, щоб закінчити ремонт магазину, відкрити торгівлю морозивом і заборонити продаж гарячого чаю в чайних.

Як відомо — в казці гості досить неввічливо обійшлися з дурником. Йому дісталося й на похоронах, і на весіллі. Не пощастить йому сховатися від споживачів і в Ленінському райхарчоторзі.

БЛОХА І КОВДРА

На ковдру стрибнула блоха.
Чи то була вже на людей лиха,
Чи в теплій ковдрі здумала погріться,
Та й почала гайсать,
кусать,
Що ніде від блохи подіться!

Забачили сусіди ту блоху:
— Скоріш в огонь!
Спалити ковдру,
А з нею ту блоху хоробру,
Інакше — не чекай добра!..

Зчинився галас, тарарам.
Розгардіяш, гармидер, буча,
Кругом — шумиха дивовижна.

— Тепер пожежа неминуча! —
Здійняла крик якась панянка ніжна.

Лише господар у спокої,
Не бідкавшись од прояви лихої,
Сказав поважно і розважно:

— Блоха — не так персона важна,
Щоб бить на сполох із-за чепухи.
Не варто ковдру нищить з-за блохи.
Її я в гості не просив,
Тому вчиню простіше нині...

Взяв ковдру, потрусив
І витрусив блоху к лихій годині.

... Ми ось чим байку цю обновим:
Так трапилось з Миколою Петковим,—
Блоха в Болгарії гайсала,
Людей розлючена кусала,
Та ще й за море поглядала.

І так нахабно, всім на диво,
Діяльність повела лиху,
Що розсудив народ правдиво:

— Якщо блоха нам шкодить котра,
То краще витрусить блоху...
Чого ж то має гинуть ковдра?

Степан КРИЖАНІВСЬКИЙ

ВІДПОВІДЬ НА ВІДПОВІДЬ

На початку березня редакція «Перця» переслала голові Укоопспілки т. Липовому скаргу курсантів на кричущі безладдя в учбовому комбінаті. Було над чим подумати керівникам Укоопспілки!

Та сталося не так. Тут відразу кинулися шукати і досліджувати: хто написав? Хто посмів виносити сміття з хати?

Одержавши від заступника голови Укоопспілки тов. Сіроштана відповідний інструктаж, як спіймати «крамольника», директор комбінату Андрєєва замкнулася в кабінеті і з допомогою лупи весь день звіряла почерки.

Знайшла!

Забувши про відповідні статті в кримінальному кодексі, в комбінаті почали переслідувати курсанта-дописувача. Ми тебе, мовляв, виженемо в три шия, навчимо, як писати!

Тимчасом тов. Сіроштан обдумував— що написати в редакцію? Чотири з половиною місяці думав він і зрештою надіслав нам формально-бюрократичну відписку на зразок: «нельзя не сознаться, нельзя не признаться», а в цілому— все гаразд і навіть прекрасно.

Так «Перець» мав нагоду познайомитися ще з одним екземпляром з категорії тих, що на словах розпинаються за критику і самокритику. а насправді бояться її, як нечистий ладану.

ПРЯМЕ ПРИЗНАЧЕННЯ

Мал. В. Литвиненка

— На цих стільцях неможливо сидіти. Для чого ж їх випускають?
— Для мебелі.

Штатні одиниці на Мринській ветдільниці

Ветлікар Мринської зооветдільниці (Чернігівська область) Шкаберда ніколи не виїжджає у колгоспи. Коли його викликають до хворої худоби, він відповідає: «Ліквідуйте хворобу власними силами». Малого синочка свого Шкаберда провів у штат, як ветсанітара, дружину — як їздового.

В тихій Мринській ветдільниці
Є три штатні одиниці:
Шкаберда — ветеринар,
Їздовий та санітар.

Невеличка установа.
Невеличкий там і штат...
Захворіє десь корова, —
Зразу звуть цей «апарат».

Та не завжди він прибуде!
А як з'явиться, бува,
— То тоді, — говорять люди —
Як корова — не жива.

Неподобне щось твориться
В Шкаберди на ветдільниці:

Санітаром свого сина —
Малюка — провів у штат,
За їздового — дружина...
От і весь вам апарат.

Треба їхать на дільницю —
Лікар з конюхом свариться:
Каже: — Жінко, запрягай!
А вона: — Не буду! Й край.

Отакі дива-дивниці
В Мринській зооветдільниці,
Де Шкаберда, жінка й син
Байди б'ють всі, як один.

М. ДОБРИЙ

БУНТ КВІТІВ

Нещодавно одесити спостерігали незвичайне явище. Театральний завулок, де міститься театр Одеської музкомедії, був запруджений... квітами. Ніби сюди зібралися квітники з усього міста. Білосніжні лілеї, рожеві троянди, пишні жоржини, піони грайливі «анютині глазки» і навіть скромні вербени у незвичайному шумі товпились перед вестибюлем театру. А з боку Ланжерону і Приморського бульвару насували нові колони хризантем, гвоздик і левкоїв.

Над натовпом стояв галас. Ніжні ароматні квіти вигукували не зовсім ароматні слова на адресу художнього керівника і директора театру Одеської музкомедії т. Висоцького. Особливо виявляли активність лілеї, троянди і піони.

— Як він посмів?

— То ж тільки подумать: заборонити нам вхід до театру! Цього ще не було в історії театру.

— А ще актор!

— Ми протестуємо!

Так, це був справжній бунт!

Приголомшені одесити дивились на цю незвичайну демонстрацію.

— В чім справа? — боязко запитували вони сполотнілого театрального швейцара.

— Наказ... — шепотів швейцар таємничим голосом, вказуючи на дошку, на якій висів наказ по Одеському театру музкомедії.

Цей наказ справді міг схвилювати! Цитуємо його:

ПРИКАЗ № 63
по Одесскому театру Музкомедии.

В связи с участившимися случаями организации клаки и создания так называемого «успеха», выражающегося в пропуске в театр девочек с букетами, которые бросают их на сцену, при чем зачастую ставят артистов, а следовательно, и театр, в глупое положение, т. к., во-первых: создаваемый этими девочками «успех» зачастую не соответствует квалификации артиста или номера (пример имеем артистки Черной) во-вторых букеты зачастую бросаются в голову артиста, в третьих стебли и листья цветов рассыпаются по сцене и могут, особенно во время танцевальных номеров, привести к несчастью, т. к. на них легко поскользнуться. В целях устранения вышеуказанного, как вредного и ничего общего с советским театром, не имеющего, ПРИКАЗЫВАЮ:

1, Запретить бросание цветов на сцену.

2. Исполнение настоящего приказа возлагаю персонально на администраторов Полонского и Кропа и билетеров, обслуживающих ложи бельэтажа.

И. о. директора театра
Э. А. Высоцкий.

Коментарії до цього були б зайві, коли б не одне невеличке «але» яке, як і всякі «але», не зазначено в славнозвісному наказі.

Та це «але» відомо одеському глядачеві, який відвідує свій театр і знає навіть його закулісне життя. Цей глядач нам розповів, що наказ, в якому т. Висоцький так турбується про бідну актрису Чорну, щоб вона, бува, не посковзнулася на квітах, викликаний не таким уже батьківським піклуванням дирекції про молоду актрису.

Зовсім ні!

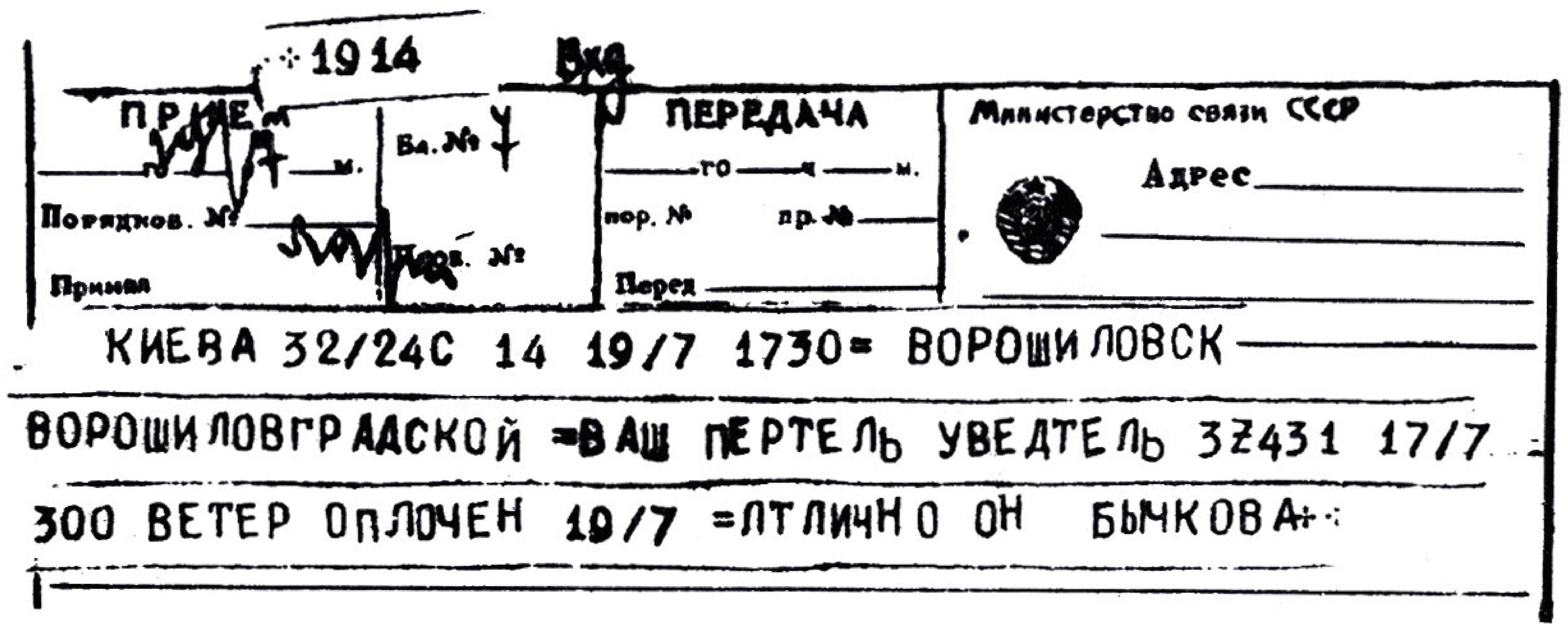
Справа в тім, що в цьому ж таки театрі музкомедії працює дружина Висоцького, актриса Биховська. Як і всяка дружина директора театру чи художнього керівника, вона, як правило, виконує ролі молодих героїнь. Одеський глядач скаржиться, що Биховській важко вже за своїм віком справлятися з такою роботою. Ці ролі краще вдаються молодій актрисі театру Чорній. За це їй і летять, як сказано в наказі, «у голову» квіти від вдячного глядача.

І Висоцький вирішив оголосити квіти поза законом. Віднині — це антирадянське явище! В Одеській музкомедії заборонено входити до зали з квітами в руках.

Мораль з цього мусить бути одна: коли у людини є талант,— вона і на квітах не посковзнеться.

Ю. ОЛЕКСІЄНКО

З оригіналом згідно

ПРИЙОМ — Вн. № — ПЕРЕДАЧА — Министерство связи СССР — Адрес

КИЕВА 32/24С 14 19/7 1730= ВОРОШИЛОВСК
ВОРОШИЛОВГРААСКОЙ =ВАШ ПЕРТЕЛЬ УВЕДТЕЛЬ 37431 17/7
300 ВЕТЕР ОПЛОЧЕН 19/7 =ЛТЛИЧНО ОН БЫКОВА+

Хоч цей оригінал нічого не говорить адресатові, зате він дуже багато говорить про роботу працівників телеграфу.

■

ВОЛОЧИСКИЙ сах-за-д. СЕКРЕТАРУ.

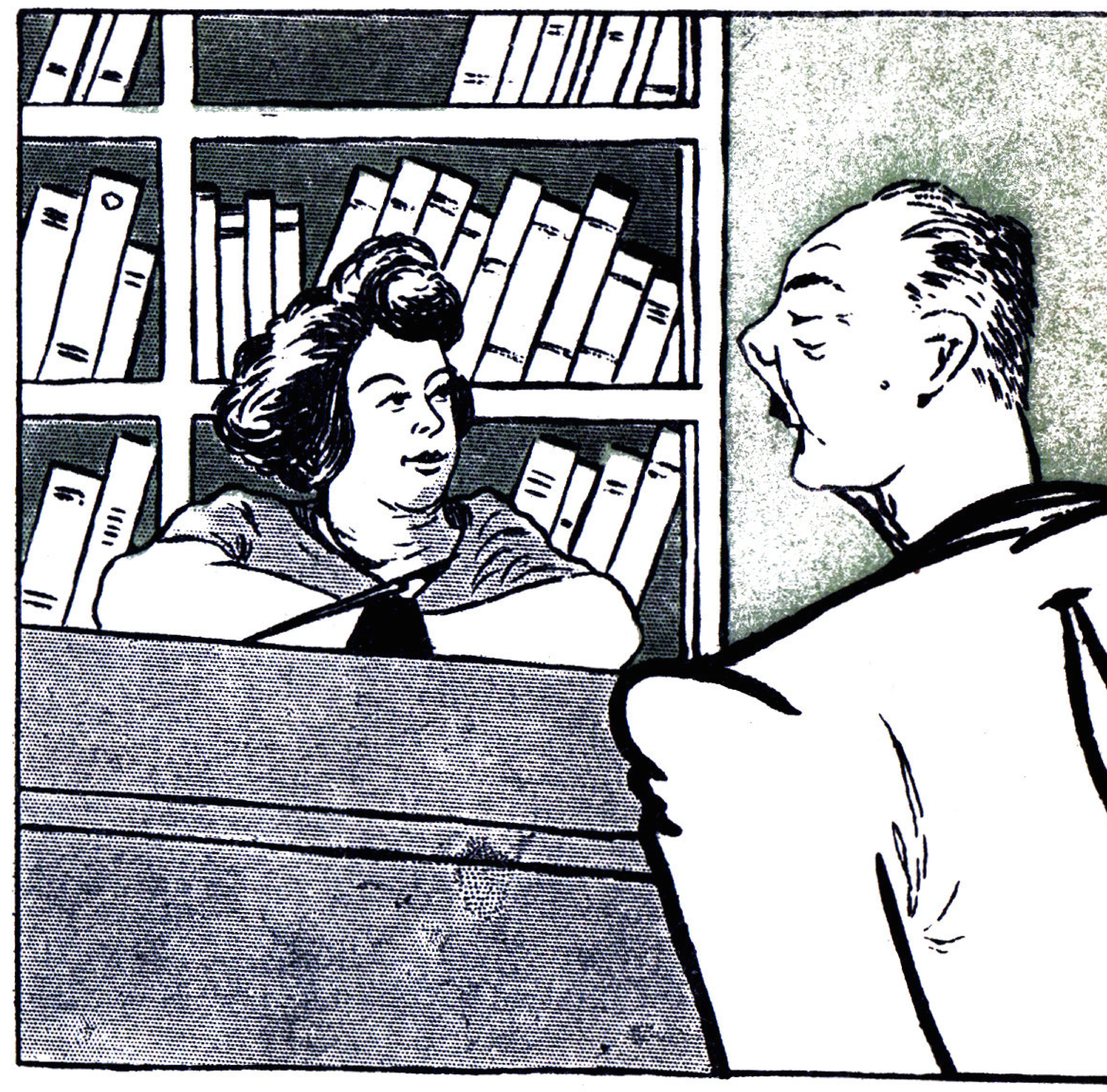
НАРСУД ВОЛОЧИСКОГО р-на зобовьязує вас обеспечить явку в НАРСУД гр-н вашого за-да какие должни прибуть на 28-го мая 1947 года о 10-ти годыни утря повидомить под разписку явку обовьязкова за не явку отвичаете сами.

СЕКРЕТАРЬ (підпис)

Кажуть, що коли громадяни («какие должни прибуть») прочитали це «сповіщення», то тут же в цеху влаштували свій «суд». З реготом судили вони секретаря Волочиського нарсуду і винесли вирок: «Послати вчитися! Хоч у школу лікнепу. Вирок оскарженню не підлягає».

ПОКЛОННИК ЗАКОРДОННОГО

Мал. М. Вайсборда

— Дайте мені що-небудь Гоголя, тільки, будь ласка, в перекладі з французької...

Київ Перцю

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Енциклопедичний словник пояснює, що епістолярною літературою зветься листування відомих діячів. що являє громадський інтерес. Надзвичайно розвинена епістолярна форма в сатиричній літературі. Серед усталених епістолярних творів цього жанру за останній час стало відоме листування страхових організацій Слов'янська, Сталіно й Києва з автором цих рядків. Подавши в 1945 році (по смерті чоловіка) страхову книжку № 745658 та інші документи до Слов'янської міської інспекції держстраху, я попрохала сплатити належну мені страхову суму. Старший інспектор т. Дашенко видав мені розписку про одержання документів і сказав, що через тиждень відповість мені по суті справи.

Цей «тиждень» тягнеться вже з 1945 по липень, 1947 року. Протягом всього цього «тижня» я пишу скарги до страхових інстанцій, а звідтіль одержую веселі відповіді: «ваші документи передали», «документи переслані», «документи одержали», «...не одержали», «...пішли», «...прийшли».

Мені вже набридла вся ця писанина. Я вирішила поставити на ній крапку й попрохати тебе, товаришу «Перець», опублікувати моє повідомлення про епістолярну творчість організації Держстраху.

Гадаю, що цією творчістю зацікавляться ті, кому слід, і застрахують мене від веселої паперової зливи.

М. ЛИХОДОЛЬСЬКА
м. Слов'янськ,
Сталінської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

У мене сьогодні святковий день і я хочу поділитися з тобою своєю радістю. Я одержав з київської артілі «Індпошив» сорочку, яку здав шити 4 місяці тому. Хоч дехто й каже, що сорочка звичайна й, навіть, погано пошита, але для мене вона дорога. Поперше, на неї пішло не 3 метри матеріалу, як звичайно, а цілих 4. По-друге над нею працювало аж 3 філії артілі: на вул. Леніна, 16 прийняли замовлення, гроші, зняли мірку. На вул. Чапаєва, 7 ще раз знімали мірку. На вул. Ворошилова, 4 — видали замовлення.

Тепер я вирішив замовити цій артілі костюм для свого п'ятирічного сина. Хай, думаю, знімуть мірку з мене, а коли костюм буде готовий, на той час і син підросте.

О. КОРОЛЬ
Науковий співробітник Академії наук УРСР

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Розв'яжи, будь ласка, таку арифметично - заготівельну задачу: в жовтні 1946 р. агент центральної гуртової бази комбінату «Ворошиловградвугілля» т. Матвієнко та уповноважений гаража управління робітничого постачання т. Самохін виїхали до м. Житомира на закупівлю картоплі для колективів цих двох установ. На цю операцію Матвієнко й Самохін одержали 25000 крб. Через 3 місяці з Житомира повернувся один т. Самохін без картоплі, за що одержав зарплату за 3 місяці й 3.000 крб. командировочних. 26 червня 1947 р. начальник Житомирської заготконтори т. Ізварін повідомив, що на ст. Краснодон прибула наша картопля. Робітники, командировані туди, повернулися порожнем, бо лікарська комісія заборонила розвантажувати зіпсовану картоплю.

Треба з'ясувати: де поділися наші 25.000 крб. і кого треба судити за цю картопляну операцію: Матвієнка, Самохіна чи Ізваріна?

С. БОЛНАЗОВ, Т. КОРОВАЧ, Х. БАНОВ
м. Ворошиловград.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Надішли мені, будь ласка, довідку про те, що я, директор нафтобази Фурман, у грудні 1946 року одержав позику у сільгоспбанку (2500 крб.) і придбав на неї у власне користування корову. На підставі постанови уряду, я, як службовець, у перший рік користування коровою звільняюсь од молокопоставок. Довідка потрібна для подання уповноваженому Міністерства заготівель по Балтському району.

Цю довідку мені повинна була видати Харитинівська сільрада. Але без півлітра й закуски голова й секретар сільради такої довідки не видають. А горілки в мене немає. Виручай хоч ти, товаришу Перець!

ФУРМАН,
директор нафтобази.
Станція Балта
Одеської залізниці.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

В журналі Перець № 6 було вміщено листа про зловживання керуючого Починно-Софіївської аптеки М. Ю. Гольдштейна (Магдалинівський район).

За повідомленням Дніпропетровського обласного аптекоуправління, факти, наведені в листі, повністю ствердилися. М. Ю. Гольдштейна з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 16 (123) (на укр. языке). Підписано до друку 12.VIII—1947 р. Стат. формат 72×105 см. 1 друк. арк.

БФ 00377 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2430 Тираж 50 000 прим.

Мал. О. Козюренка

АМЕРИКАНСЬКА ЛИПУЧКА.